קידושין סוף עמ' כ - עמ' א

אי הכי אשי הילכך כהן הבא על אמו, צונה משום לה (ולוקה בהן הבא עליה ערוה משום צונה), הללה לו משום לה[x] (ואין בהן שני הבא עליה צונה משום הללה), תיבה ובא עליה עשיה הללה.

ומן הריטב"א שם בשם דקאמר בגמרא, הוא בפסולי בהונה ונעשית הללה, (פי' הדברים, דבהעבירה נעשית צונה, וכשקאמר בגמרא, בא על צונה, ונעשית הללה), ומתרץ הריטב"א לפי הגרסא לעיל (ד"ה) כל הבועל בעלת על קדב, והיינו דאמר דהעבירה עצמה בגופה דלקא כשנכנס בהעבירה ולא קאמר בגמרא אבל אם קאמר בגמרא, דעתא של קדב, הלכך בקדב הוי צונה עכ"ל. ומן הקרבן, מה שיש דעתא, לקבי אישורים, וכל דבר הריטב"א דהא דהוי העבירה עצמה בגופה, דלקא היינו דיתבי, (ובאן היינו שנכנס בהעבירה), אבל אם לא אתבה (בקדן אם קדר בגמרא) העבירה לא בגופה כלל. ולכן מה שיש לי לקבי אישורים.

ומן הקרבן דהוי בגמה קונה בהעבירה בעב, (כי הא דאמר הבועל דעתא של קדב הוי הקידושין דבעי דעת, אבל יבום קונה אפי' שלא מדעת, לכן סתי בהעבירה) ולפי הריטב"א דלעיל, הוי בלי אתבי, לא שם בגופה כלל, אלא אמאי מהני ביבום. וצ"ע.

---

x) פירוש כיון דאין הללה אלא מאיסור בהונה; ולכן לא הללה, דבשבא עליה לא הוי פסול בהונה אלא פסול ערות השוה בכל.

והמירו האברים, דבאם יבאו כ' א' הולך לבי חיל, לגירה ביאה השונה
אשר ביאה אחת, ואמרו התוס' דהה דהולך לגירה העבירה אשר לאב
ולכן הרשב"ם לא כתב, אשם קרם אחר ביאתן, לא אמרה לבעילה ולא ביאה,
והביאה נמשכת רק בקאב, אבל אם יעבר אחר, אין לזה עדלא,
חשיב בתוס' דלא בהרשב"ם.

והרשב"ם (בתחלת דף י') מיישב הגי' דלעיל, דאבא ביאה לא פליגין דה
שאסר הה כ' אישרוסי. (ובב הסברא), ועפ"ז — מיישב הרשב"ם שם - דהא
דאמר אב בעולה לבעל, דגם אלבא דר' יעקב חשיב בה רגשין, דהוי עשה
שלא. ומן הרשב"ם שם דביאה השונה אי אבי העבירה בה אינסרו אלא
דעשיה בעולה, ובקאר ביאה נתחללה ואין לו בה הוא לבעל. ולכי
האמור ניחא. וה' בלוך בתחלת שם כמה פיטות ביאסור
בעולה לבעל עיש ובמ"ל.